

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 12 - 18 octombrie 2014

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

CUVÂNTUL DOMNULUI VORBEȘTE ÎN ȘOAPTĂ SUFLETULUI CREDINCIOS

1. Auzi-voi ce va grăi întru mine Domnul Dumnezeu (Ps 84, 8). Ferice de sufletul care aude glasul Domnului răsunând într-însul, și care soarbe cuvintele mângâierii de pe buzele Domnului. Ferice de urechile pururi deschise șoaptelor lui Dumnezeu, ferice de cei ce știu să nu se sinchiseasca de șușotelile lumii. Fericiți, de asemenea, cei care nu-și apleacă urechea la rostirile ce răsună în afară și care, dimpotrivă, iau aminte la glasul ce povățuiește sufletul. Ferice de ochii care-și închid pleoapele pentru cele din afară, ca să-și ațintească mai bine privirile asupra celor din lăuntru. Ferice de cei care pătrund lucrurile dinăuntru și care se străduiesc zi de zi, prin îndelunga pregătire, să înțeleagă tot mai bine tainele cerești. Ferice de cei ce-și consfințesc faptele și gândurile Domnului, lepădându-se de toate lucrurile și piedicile lumii. Ia seama la toate acestea, suflète al meu, și pune zăvor simțurilor din afară, ca să poți auzi cuvântul Domnului și Dumnezeului tău răsunând întru tine. *(Capitolul I)*

Imitatieunea lui Cristos - Thomas a Kempis

Rugăciune

O, Cuvinte al lui Dumnezeu, Te iubesc. Tu mă atragi. Tu ai venit pe pământ pribeag, ai vrut să suferi și să mori, pentru a ridica sufletele noastre până în sânul Preasfintei Treimi. Ridicându-te spre lumina de nepătruns în care ai locuit, ai vrut să rămâi în această vale de lacrimi, ascuns sub chipul pâinii Tu vrei să mă hrănești cu dumnezeirea Ta, pe mine, o făptură sărmană care ar fi fost nimic dacă privirea Ta dumnezeiască nu m-ar fi înzestrat cu darul vieții.

O Isuse! Tu ne-ai iubit cu o nespusă noblețe iar în semn de recunoștință față de generozitatea Ta, fie ca inima mea să nu se despartă niciodată de Tine, iar încrederea să-mi fie neclintită. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Melania Trandafir, Lică Ciupleu și Florian Costin**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

(...) Cine are urechi de auzit să audă

Una din căile de a ne îmbunătăți pământul sărac al inimilor noastre, spune Isus, este ascultarea cu atenție. “Cine are urechi de auzit să audă.” “Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu.” Cum am putea să cunoaștem fără să ascultăm? O persoană se întorcea într-o duminică de la o Liturghie unde ascultase cuvintele unui mare și faimos predicator. Întâlnindu-se cu un prieten i-a spus încântat despre ce auzise, când a primit o replică neașteptată: “Ce teribilă responsabilitate!” Era adevărat! Oricine ascultă cuvântul lui Dumnezeu predicat își asumă automat marea obligație nu de a comenta sau critica ce a auzit, ci de a pune în practică cuvântul.

Trebuie să devenim sensibili la vocea lui Dumnezeu, la fel ca mama ce doarme dar tresaltă imediat ce copilul ei plânge; atât de sensibili ca un mare iubitor de muzică ce, într-o mare de instrumente diferite, poate să recunoască o singură notă greșită scoasă de o violină; cu auzul la fel de sensibil ca al unui țăran care, venit la oraș, este în stare să audă lăcusta în zgomotul mașinilor de pe stradă; cu urechile ciulite ca ale unor rude ce stau în biroul avocatului, ascultând lectura testamentului în care speră să fie amintiți. Este o lege a vieții faptul că auzim ceea ce ne-am antrenat să auzim. Zi de zi putem asculta vocea lui Dumnezeu, care devine nu mai slabă, ci mai puternică, cu fiecare an ce trece, apropiindu-ne de întâlnirea cu El.

O veche legendă japoneză povestește despre un pios călugăr budist care a murit și a mers în ceruri. Acolo a ajuns într-un loc unde erau multe rafturi cu niște lucruri pe ele, etichetate. Apropiindu-se, a văzut că erau urechi umane, iar pe etichete erau numele celor ce le-au avut. Călugărul a aflat că acestea erau urechile celor care pe pământ frecventau templul, ascultau cu plăcere învățăturile despre zei, dar nu puneau în practică nimic din ce auzeau. Și astfel, după moarte, ei au mers într-un alt loc, în timp ce urechile lor au ajuns în ceruri – doar ele au fost salvate.

Cât de des am auzit reproșul acesta că noi, cei care mergem la biserică, suntem doar urechi, care mergem, auzim, dar nu facem nimic; că am înlocuit acțiunea cu ascultarea, la care ne și limităm. Este o acuză deosebit de dureroasă și adevărată. Este cauza marilor eșecuri ale creștinismului de-a lungul veacurilor. “Cine are urechi de auzit să audă.” Să ne suflecăm mânecile, să luăm săpăliga, să arăm pământul, să ridicăm pietrele și buruienile, și să ne pregătim să aducem roade în Cristos!